

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ φόρσος τοῦ Μπαλζακ. Μία ὄρνια ἀπάντησις τοῦ Μιλτανοῦ. Πῶς ἔκανε οἰκονομία ὁ Μαρκ Τουαίν. Ἡ ἠρωϊκὴ πράξις ἑνὸς Αὐστριακοῦ πρίγκηπος. Ἡ κατὰ πλῆξιν τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωσήφ κτλ. κτλ.

Κάποτε, μέσα σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ σαλόνι, κατὰ τὴ διάρκειά μιᾶς συζητήσεως γιὰ τὰ μυστήρια τῆς γυναικείας καρδιάς, μιὰ κυρία εἶπε στὸ Μπαλζάκ :

—“Α, κύριε Μπαλζάκ, ἀπ' ὅσα εἶπατε, κατάλαβα ὅτι ξέρετε πολὺ καλά τις γυναῖκες.

Ὁ Μπαλζάκ, ὁ ὁποῖος μόλις ἔκείνο τὸ βράδυ εἶχε γνωριστῆ μετ' ἡνὺν κυρία αὐτή, τῆς ἀποκρίθηκε :

—Μάλιστα, κυρία μου, τίς ξέρω τόσο καλά τις γυναῖκες, ὡστε μετ' ἡνὺν πρώτην ματιᾶν, εἰσχωρῶ ὡς τὰ πιὸ ἀπόκρυφα τῆς καρδιάς των μέρη καὶ διαβάζω, σάν εἰς ἀνοιχτὸ βιβλίον, τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς τους. Θέλετε νὰ σᾶς πῶ καὶ τὴ δική σας ἱστορία, ἀγαπητὴ κυρία ;

Ἡ ὄχι καὶ τόσο φρόνημι κυρία, μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Μπαλζάκ, ὁ ὁποῖος σκοπίμως τῆς μίλησε μὲ σοβαρότατον τόνον, γίνηκε μὲ μιὰς κατακόκκινη καί, μ' ἕνα ἱκετευτικὸ τόνον στὴ φωνή της, τοῦ ψιθύρισε :

—Πές μου τὴν, κύριε Μπαλζάκ, μὰ ὄχι...δυνατὰ, σᾶς παρακαλῶ!

Κάποτε ρωτήσανε τὸν ποιητὴ τοῦ Ἁλωλεσθέντος Παραδείσου» Μιλτανοῦ, γιατί σέ μερικά Κράτη, ἐνὸς ἐπιτρέπεται σέ παιδιά δεκαεπταεῶν χρόνων νὰ βασιλεύουν, δὲν τὸν ἐπιτρέπεται καὶ νὰ παντρευτοῦν, πρὶν γίνων 18 χρόνων

—Σωστὰ κάνουν, τὸν ἀπάντησε ὁ τυφλὸς ποιητὴς, γιατί πιὸ εὐκολο εἶνε νὰ κυβερνήσῃ κανεὶς ἕνα ἔθνος ὀλόκληρο, παρά μιὰ γυναῖκα!

Κάποτε ὁ Ἄμερικανὸς ἐπιθυμογράφος Μάρκ Τουαίν, κουβεντιάζοντας μὲ κάποιον φίλον του, τοῦ εἶπε :

—Τὸ πρῶτον πράγμα ποῦ με δίδαξαν ἡ δυσκολίες τῆς ζωῆς, εἶνε ἡ οἰκονομία. Γι' αὐτὸ, ὅσες φορές εἶχε νάχω μιὰ δεκάρα μόνον γιὰ τὴν τσέπη μου, δὲν ἠμποροῦσα ν' ἀποφασίσω ποῖὸ ἀπ' τὰ δύο ἀπαραιτήτα καὶ πολυλογαγημένα σέ μένα πράγματα ν' ἀγοράσω :

Μῆλα ἢ τσιγάρα ; Γιατί τὰ ἤθελα, ἀπλοῦστατα, καὶ τὰ δύο.

—Καὶ τότε, τί εἶδος οἰκονομίας ἔκανες ; τὸν ρώτησε ὁ συνουμιλητῆς του.

—Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ἀμέσως. Ἐπειὴ δὲν ἤξερα ποῖὸ ἀπ' τὰ δύο αὐτὰ πράγματα νὰ προτιμῶσω, ἔβαζα τὴ δεκάρα στὴν τσέπη μου καὶ περνοῦσα τὴ μέρα μου, χωρὶς νὰ καπνίσω καὶ χωρὶς νὰ φάω μῆλα!

Στὰ 1788, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Ἰωσήφ ὁ Β' διάταξε τὸν μεγαλύτερον γιόν του πρίγκηπα Κάρολον, νὰ ἐνεργήσῃ μιὰ ἀνίχνευσι γύρω ἀπὸ τὸ φρούριον τοῦ Σαμπάθ, τὸ ὁποῖο κατεῖχε ὁ ἐχθρὸς.

Ὁ νεαρὸς πρίγκηπος πῆρε μαζί του ἀρκετοὺς γενναίους στρατιώτες καὶ ἔφυγε χαρούμενος, γιατί τὸν ἐμπιστευθῆκε ὁ αὐτοκράτορας, ἀλλὰ ἄργησεν νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ στρατηγεῖον. Περιμένοντάς τον ὁ Ἰωσήφ, ἄρχισε ν' ἀνιχνεύῃ γιὰ τὴν τύχη του καὶ ὅταν τοῦ ἀναγγεῖλαιε τὸν ἔρχομό του πρίγκηπος, τὸν δεχτήκε ἐργυμένως καὶ τοῦ φώναξε :

—Σὰς διάταξα, πρίγκηπε, νὰ κατοπιτεύσετε τὰ πέριξ τοῦ φρουρίου τοῦ Σαμπάθ. Πᾶνε δύο ὄρες τώρα ποῦ ἀναχωρήσατε... Ποῦ χάσατε τὸν καιρὸ σας ; Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε ;

—Ἀπὸ τὸ φρούριον ἔρχομαι, Μεγαλειότατε, ἀφοῦ τὸ ἐκυριεύσα!... ἀπάντησε ἀπλά καὶ ἠρεμα ὁ Κάρολος στὸν Ἰωσήφ Β'.

—Δὲν ἠδύκανε τὴν ἐπιτύπωσιν, ἔλεγε ἀργότερα ὁ αὐτοκράτωρ στοὺς αὐλικούς του, τὸ κατόρθωμα τοῦ πρίγκηπος, ὅσο ἡ φλεγματικότης του, ὅταν μὴ ἀνήγγειλε τὸ ἠρωϊκὸ του κατόρθωμα!

νισὰ τῆς αὐτῆ, θὰ τὸ δοῦμε παρακάτω. Τέτοιες γειτόνισσες δὲν λείπουν ποτὲ κοντὰ ἀπὸ τίς ἀθῶες Μαργαρίτες.

—Μαργαρίτα, τῆς εἶπε ἡ Μάρθα, μετ' ἡνὺν πρώτην ματιᾶν ποῦ ἔρριξε στὰ κοσμημάτα. Πρόσοεξ, μικρὴ μου, δὲν πρέπει νὰ μαρτυρήσῃς τίποτα τῆς μητέρας σου. Γιατί, κ' αὐτὰ θὰ τὰ πῶν στὸν πνευματικὸ ἢ κοιτὴ γυναικα...

Καί, ἐμπρὸς στὸν καθρέφτη, ἄρχισε νὰ περνᾷ τὰ στολιδία στὸ λαϊμὸ καὶ στὰ μπράτσα τοῦ κοριτικοῦ. Ἡ ἀθῶα κοπέλλα δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ τὴν εὐτυχία της. Ἐξάφνα ὁμοίως τὸ ὄρατο τῆς μουτρακί σκοτεινίσαε.

—Ξέρεσι, ὁμως, κυρία Μάρθα, εἶπε τῆς φίλης της. Θὰ τὰχοῦ δλα αὐτὰ, καὶ δὲν θὰ μπορῶ νὰ τὰ φορῶ οὔτε στὸ ὄρομο, οὔτε στὴν ἐκκλησία. Τί κρίμα, Θεέ μου!...

—Μὴ στενοχωρεῖσαι γι' αὐτὸ, τῆς ἀπάντησε ἐκείνη. Ἐθάρχεσαι ἐδῶ, θὰ τὰ φορῆς καὶ θὰ μπορῆς νὰ περπατῆς μιὰ ὥρα ἐμπρὸς στὸν καθρέφτη, στολισμένη σάν πριγκηποπούλα. Κι' εἰπειτα, θὰ βροῦμε καμμιὰ εὐκαιρία, καὶ ἕνα-ἕνα, θ' ἀρχίσουμε νὰ τὰ φοροῦμε καὶ μὲρὸς στὸν κόσμον. Μιὰ ἀλυσσιδίτσα στὴν ἀρχῆ, εἶπεται ἕνα μαργαριτάρι στὸ αὐτί...

Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἀποκρίθηκε. Κάποια ἄλλη σκέψι τὴ βασιάζε τώρα.

—Τί σουλογίζεσαι πάλι ; τὴ ρώτησε ἡ Μάρθα. Ἡ νέα σήκωσε ἐπάνω της τὰ ὄρατὰ τῆς μαντίαι, ἐπάνω στὰ ὀπισθὰ ἀγωνιοῦσε τὸ μυστικόν.

—Ποιός, εἶπε, λὲς νὰ τὰχὴ φέρει, κυρία Μάρθα, ὄλ' αὐτὰ τὰ πράγματα ;

—Ἀχ! μικρὴ μου, ἔχεις τύχη! ἀπάντησε ἡ ἄλλη. Δὲν ἔπεσαν βέβαια ἀπ' τὸν οὐρανόν. Ὅποιος κ' ἂν εἶνε, δὲν θὰ μείνῃ ὡς τὸ τέλος κρυμμένος...

Ἐνας χτύπος στὴν πόρτα, διέκοψε τὴν ὀμιλίαν τῆς Μάρθας.

—Θεέ μου! ἔκανε μὲ ἀνησυχία ἡ Μαργαρίτα. Μήπως εἶνε ἡ μητέρα μου ;

—Ὅχι, ἀπάντησε ἡ Μάρθα, σκούβοντας ἀπὸ τὸ παράθυρο. Εἶνε ἕνας ξένος κύριος.

Καὶ ἔτρεξε ν' ἀνοιχθῆ. Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, ὁ ξένος ἔμπαινε στὴν κάμαρα. Ἦταν ὁ Μεριστοφελῆς!

—Ἐπιθυμοῦσα νὰ μιλήσω στὴν κυρία Μάρθα Σθερντλάιν, εἶπε.

—Ἐγὼ εἶμαι, τοῦ ἀπάντησε ἡ Μάρθα. Τί ἐπιθυμεῖ ὁ κύριος ;

Μὰ ὁ Μεριστοφελῆς δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως. Ἐρριξε ἕνα βλέμμα τῆς Μαργαρίτας ποῦ φοροῦσε ἀκόμη τὰ στολιδία της, ἔκανε μιὰ ὑπόκλιμα μπροστὰ της καὶ εἶπε τῆς Μάρθας, σάν νὰ δίσταζε :

—Μοῦ ἀρκεῖ ποῦ σᾶς γνώρισα, κυρία. Ἐχετε ἐδῶ, βλέπω, ἐπίσκεψι μιὰ ἐπίσημη κυρία... Δὲν πειράζει, ἐξανόρχομαι τὸ ἀπόγευμα.

Μὰ ἡ Μάρθα, σάν νὰ ζήλεψε γι' αὐτὸν τὸν ἐξαιρετικὸ σεβασμὸ ποῦ ἔδειχνε ὁ ξένος στὴν νεά.

—Φαντάσου, παιδί μου, τῆς εἶπε γελώντας. Ὁ κύριος σέ παῖσνε γιὰ μεγάλη κυρία!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

ΟΙ ΘΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Σ Κ Ε Ψ Η

Ἦρθε ἡ Μοῖρα μιὰ βραδεία, σὲ πῆρ' ἀπὸ σιμά μου καὶ μ' ἄφησε μονάχονε στὴν ἔρημια τοῦ δρόμου. Εἶχα μιὰ θλίψη στὴν ψυχῆ, ἡ πόνο τὴν καρδιά μου καὶ ἔγιν' ἡ σκέψι μου βαρεία... συντρόφισσα τοῦ τρόμου! Ὑστερα ἦρθ' ἡ Ἄνοιξι μὲ μιὰ καινούρια γνώρα! Πῆρε τὴ θλίψη ἀπ' τὴν ψυχῆ καὶ μ' ἄφησε τὴ χάρι. Πῆρε τὸν πόνο ἀπ' τὴν καρδιά καὶ μ' ἀπομένει τώρα ἡ σκέψη... ποῦ δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ μοῦ τὴν πάρῃ. Ἀθήνα—Μάρτης 1933.

ΑΛ. ΜΠΑΜΠΙΑΝ Σ

ΓΑΛΑΝΟΜΑΤΑ

Τὰ πιὸ ὄρατὰ σιγλόγια, στῆς θύμισσι τὰ χέρια, ἀλαφιασμένα φτερογιάν, χιονάτα περιστέρια καὶ τὸ τραγούδι τῆς χαρᾶς ἀδέχαστο κι' ἀκόμα νοπὸ τὸ σερνοφιλημα, στὰ γέλι καὶ στὸ στόμα. Γαλανομάτα, ρίγησε τοῦ πλὸν ὄρατιοῦ ὄνειρου

μὲ τ' ἀπαλὸ ξεψύχημα τοῦ (δειλινοῦ) ξεφύρου Ἐντὸς μου μουσικὴ ἔμπναιε (τὸ γέλιο σου καὶ μύρο Ὅ,τι τὸ χέρι σου ἔγγιαζε, (μσοκοβόλαιε τριγύρω. Θ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΛΗΣ

